

Arrest

nr. 188 692 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 juni 2017 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 30 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 180 417 van 9 januari 2017 omdat de Raad zich de vraag stelde, gelet

op en in het licht van de door de verzoeker neergelegde medische attesten waarin onder andere sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis, in welke mate/hoe de summier verklaringen van verzoeker afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking kunnen worden genomen om vast te stellen of hij al dan niet nieuwe elementen heeft ingediend die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, en de Raad van oordeel was dat de verklaringen van verzoeker, en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden, moeten worden beoordeeld in het licht van zijn psychologische problemen.

1.4. Verzoeker werd gehoord op 1 februari 2017, waarbij hij de gelegenheid kreeg om zijn nieuwe asielmotieven omstandig toe te lichten. Op 9 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. Op 8 april 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in België in. In het kader van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 november 2009 een beslissing tot weigering van verblijf en werd u teruggeleid naar Griekenland. Ongeveer een maand verbleef u in Griekenland waarna u opnieuw de reis richting België aanvatte.*

*U diende een **tweede asielaanvraag** in bij de Belgische asielinstanties op 3 mei 2010. U verklaarde te zijn geboren in 1992 in het dorp Qalai Sarwar in het district Paghman van de provincie Kabul. U ging tot de achtste graad naar school. Uw ouders stierven toen u nog jong was, waarna u bij uw tante inwoonde. In het jaar 2000 verliet uw broer M.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 4.939.319) Afghanistan. In hetzelfde jaar vroeg hij asiel aan in België. Omdat u door twee van uw vrienden op school gemotiveerd werd om de Taliban te vervoegen, ontvluchtte u Afghanistan in de negende maand van 2008. Op 14 juni 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 3 oktober 2011.*

*U keerde niet naar Afghanistan terug maar diende een **derde asielaanvraag** in op 30 september 2015. U wijzigde op essentiële punten uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u een tijdlang in Pakistan woonde en bracht u een ander asielrelaas, waarbij u aangaf dat uw probleem er niet uit bestond dat u door schoolgenoten aangemaand werd de taliban te vervoegen maar dat u in werkelijkheid problemen zou hebben gekend met familieleden die lid bleken te zijn van de Taliban.*

Het CGVS nam op 27 juni 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag en merkte daarbij op dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw gewijzigde relaas.

In de beschikking van 5 oktober 2016 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvankelijk dat er geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. In haar arrest van 9 januari 2017 vernietigde de Raad evenwel de beslissing van het Commissariaat-generaal en stelde het zich de vraag, gelet op en in het licht van de door u neergelegde medische attesten waarin onder andere sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis, in welke mate/hoe uw summier verklaringen afgelegd op de DVZ in aanmerking konden worden genomen om vast te stellen of u al dan niet nieuwe elementen indiende die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. De Raad was daarbij van oordeel dat uw verklaringen moesten worden beoordeeld in het licht van uw psychologische problemen en vernietigde daarom de beslissing van het CGVS.

Op 1 februari 2017 werd u alsnog door het CGVS gehoord en kreeg u de gelegenheid om uw nieuwe asielmotieven omstandig toe te lichten. U heeft daarbij verklaard wat hierna volgt.

U bent geboren in Sara Qalay (district Paghman, provincie Kabul) maar verhuisde naar Pakistan toen u zes of zeven jaar oud was. U woonde daar met uw familie in Jalozaï Camp. In tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, heeft u niet één maar drie broers. U bent enkele jaren naar school gegaan in Pakistan. In de periode dat Karzaï herverkozen geraakte, zijn jullie naar Paghman teruggekeerd. Uw broer M.(...) is als tolk beginnen werken voor de Amerikanen. Uw broer H.(...) werkte voor een

bouwbedrijf. Hij werkte in de basis waar ook uw broer M.(...) actief was. U meent dat dit in Helmand was. U verklaart voorts dat u twee ooms aan vaders zijde heeft. Een van hen, Z.(...) genaamd, was een actief lid van de Taliban. Ook zijn twee zonen, H.(...) en S.(...) genaamd, waren bij de Taliban. Zij werden op een dag door de Amerikanen gearresteerd. Uw oom Z.(...) dacht dat uw familie zijn zonen verraden had en lichtte de Taliban in. Zij kwamen naar uw huis en namen u mee naar het guest house van hun leider. U moest meer informatie prijs geven over uw broer M.(...) en over zijn activiteiten voor de Taliban. Een tijd later was u aan het werk op de velden toen leden van de Taliban naar u kwamen. U werd door hen mishandeld. Vervolgens werd u naar een detentieplaats meegenomen. U verbleef daar drie nachten en kon toen via een raam ontsnappen. U ontmoette een landbouwer die u zei dat u in Arghandee was. U bleef een nacht bij het gezin van deze man. De volgende dag bracht hij u naar uw moeder in Paghman. Omdat u niet langer veilig was in Afghanistan, werd uw vertrek geregeld en kwam u naar België.

U stelt dat u onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban het op u en uw familie gemunt hebben. Nadat u door België naar Griekenland teruggedleid werd, vernam u daar dat uw broers M.(...) en H.(...) door de Taliban werden vermoord. Zij waren samen op weg van de militaire basis naar huis. U meent dat dit in 2009 gebeurde. Uw moeder is intussen ook al overleden. U verklaart voorts dat u ernstige psychische problemen heeft.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat Doutrepont waarin uw nieuw relaas uit de doeken wordt gedaan, negen foto's waarop uw broer M.(...) te zien is tijdens zijn werkzaamheden voor de Amerikanen, een getuigenis van uw lerares Frans, een medisch attest van een kliniek in Duitsland, een attest van een huisarts in verband met enkele littekens, een attest van diezelfde arts die psychologische bijstand vraagt voor u, een brief van een psychologe van de organisatie Ulysse, twee verslagen die door een psychologe van Fedasil werden opgesteld, twee brieven van een medewerkster van de vzw Medimmigrant, een foto van u als kind met uw moeder en broers en een usb-stick met daarin een filmpje over de dood van uw neef S.(...).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag volhoudt van Paghman afkomstig te zijn.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen zicht bood op uw werkelijke identiteit, familiesituatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo werd er vastgesteld dat u over uw leeftijd, uw schoolcarrière, uw beroepsactiviteit als landbouwer, uw verblijf in landelijk gebied en uw identiteitsdocumenten geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Tevens bleek uw kennis van de Afghaanse kalender, van de Afghaanse verkiezingen en van het Afghaanse geld ontoereikend. Tenslotte miste u ook nog essentiële kennis over het district Paghman. Naar aanleiding van uw huidige en derde asielaanvraag herhaalt u dat u van Paghman afkomstig bent. Echter, u wijzigt uw eerdere verklaringen en stelt dat u op zeven- of achtjarige leeftijd Afghanistan verliet en gedurende een aantal jaar in een vluchtelingenkamp in Pakistan ging wonen. Na de presidentsverkiezingen waarbij Karzai verkozen geraakte, keerde u in 2005 naar Paghman terug (CGVS, p.5). U zou er nog twee of drie jaar verblijven alvorens Afghanistan opnieuw te verlaten. Hoewel u bij uw derde asielaanvraag bij de DVZ nog geen melding maakte van uw verblijf in Pakistan (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 29 maart 2016) en u geen enkel document neerlegt dat uw verblijf in Pakistan zou kunnen staven, acht het CGVS het mogelijk dat de vele hiaten in uw kennis over tal van zaken mogelijks mede te verklaren zijn

door een verblijf in Pakistan. Dat u van 2005 tot 2008 in Paghman verbleef, kan bijgevolg niet worden uitgesloten.

Wat betreft uw gewijzigde relaas met betrekking tot de problemen die u in Paghman zou hebben gekend, dient evenwel te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo wijzigt u ook uw gezinssituatie. U verklaart nu twee broers te hebben die beiden door hun beroepsactiviteit door de Taliban gedood werden. Dat u nu, zes jaar na uw vorige asielaanvraag, plots twee broers aanhaalt en aan het bestaan van deze personen al even plots een vervolgingsvrees ontleent, is volledig ongeloofwaardig. Indien u daadwerkelijk een authentieke terugkeervrees zou hebben, kan het niet geloofd worden dat u valse asielmotieven zou aanwenden. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat niet alleen u het bestaan van deze broers eerder onvermeld liet. Ook uw broer N.(...) maakte in zijn asielaanvraag geen gewag van het bestaan van deze gezinsleden, wat het plotse opduiken van deze personen in een nieuw asielrelaas des te ongeloofwaardiger maakt.

Als verklaring voor uw handelwijze werpt uw advocaat in de brief van 23 februari 2016 op dat u zeer jong was toen u in België aankwam. Deze verklaring kan onvoldoende overtuigen. Daargelaten de vraag of een jonge leeftijd onvermijdelijk het aanwenden van een vals asielrelaas vergoelijkt, kan verwezen worden naar het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij dat bepaalde dat uw leeftijd op 7 mei 2009 19,76 jaar was, oftewel bijna 21 jaar op het moment van uw tweede asielaanvraag op 3 mei 2010. Zelf argumenteert u dat u tijdens uw eerdere asielprocedure bang was, dat u niet wist hoe een gehoor verloopt, dat u onderweg naar België veel problemen kende en dat u om al deze redenen het bestaan van uw broers niet kon vermelden (CGVS, p.6). Dit lijkt toch allemaal weinig ernstig. Verder tijdens het gehoor voegt u aan dit alles nog toe dat de vrouwelijke tolk die u tijdens de vorige asielprocedure bijstond erg ruw was, dat ze tegen u schreeuwde, dat u schrik had en duizelig was (CGVS, p.11). Geen van de door u opgesomde redenen kan evenwel verklaren waarom u het bestaan van H.(...) en M.(...), hun werk voor de buitenlanders, uw daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban en de dood van uw broers zou hebben moeten verzwijgen.

Verder moet er gewezen worden op diverse tegenstrijdige verklaringen die u omtrent de dood van uw zagezegde broers heeft afgelegd. Zo is het zeer merkwaardig dat u tijdens het gehoor voor de DVZ nog beweerde dat uw broers in 2012, toen u in België was, door de Taliban vermoord werden en dat het uw broer N.(...) was die u dit nieuws in 2014 vertelde (verklaring meervoudige aanvraag van 29 maart 2016, vragen 12 & 15). Echter, tijdens het gehoor voor het CGVS stelt u drie maal uitdrukkelijk dat u door België naar Griekenland werd teruggeleid en dat u in Griekenland vernam dat H.(...) en M.(...) vermoord werden (CGVS, p.7, 8). Gezien uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u in mei 2010, na uit Griekenland te zijn teruggekeerd naar België, een tweede asielaanvraag indiende in België, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u omtrent het tijdstip waarop u zou hebben vernomen dat uw broers dood waren, bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegt. Voorts dient te worden opgemerkt dat in het uitgebreide en gedetailleerde relaas zoals neergeschreven door uw advocaat vreemd genoeg nergens melding wordt gemaakt van de activiteiten van uw broer H.(...) voor een buitenlands bedrijf noch van de moord op deze broer. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u louter dat u uw advocaat "niet alle details" vertelde. Dat uw broer door de Taliban zou zijn vermoord, kan evenwel bezwaarlijk een detail worden beschouwd. Bovendien blijkt uit het attest van Medimmigrant dat er "minstens drie lange consultaties" met uw advocaat zijn geweest. Voorts wijst het CGVS er op dat u geen enkel document neerlegt dat de beweerde activiteiten van H.(...) zou kunnen staven, dat u bovendien zelfs zegt niet te weten voor welk bedrijf hij werkte en u al evenmin zeker bent of hij al dan niet in de provincie Helmand werkzaam was (CGVS, p.8).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen ook op andere punten tegenstrijdig zijn gebleken. Zo heeft u het nu over twee ooms aan vaders kant, meer bepaald Q.(...) en Z.(...) genaamd. Deze Z.(...) en zijn zonen zouden bovendien tot de Taliban behoren. Zoals het CGVS ook al tijdens het gehoor opmerkte, heeft u eerder nooit melding gemaakt van het bestaan van deze ooms en neven maar verklaarde u integendeel lijnrecht in strijd hiermee dat uw vader geen broers had (CGVS, 25 maart 2011, p.4). U argumenteert dat men u nooit gevraagd heeft of uw vader broers heeft, wat onjuist is. Verder stelde u voor de DVZ dat uw neven S.(...) en H.(...) tot de Taliban behoren en u bij een terugkeer naar Afghanistan vast en zeker zullen vermoorden (verklaring meervoudige aanvraag van 29 maart 2016, vraag 15). In de brief van uw advocaat van 23 februari 2016 wordt dan weer (in detail) beschreven hoe, voorafgaand aan uw problemen met de Taliban, S.(...) door de Amerikanen werd gedood en H.(...) in de gevangenis belandde. Hierna zou u door de Taliban zijn meegenomen en gedurende twee of drie dagen zijn gegijzeld in de bergen. Eveneens merkwaardig is dat u voor het CGVS plots beweert dat S.(...) pas na uw vertrek uit Afghanistan om het leven zou zijn gekomen

(CGVS, p.10). Geconfronteerd met deze zoveelste tegenstrijdigheid, zegt uw advocaat dat dit een fout in de brief betreft. Dat dit een vergissing van uw advocaat zou zijn, kan het CGVS niet aannemen. Immers, in de brief wordt expliciet gesteld dat de dood van S.(...) en de arrestatie van H.(...) uw oom Z.(...) ervan overtuigde dat u en uw broer M.(...) de namen van zijn zonen aan de Amerikanen hadden doorgegeven. Het is opmerkelijk dat u uw relaas voortdurend wijzigt. Wat dit betreft, kan nog worden gewezen op een door u neergelegd document met een oplijsting van de medische zorgen die u in het centrum krijgt. Daarbij wordt onder meer melding gemaakt van een consultatie waarbij u zou hebben verklaard dat uw hele familie in de oorlog om het leven kwam (op 26 juli 2016). Tijdens een andere consultatie zei u dan weer dat u last had van negatieve gedachten daar u ooit zou hebben geassisteerd bij een "onthoofding" (2 september 2016).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate en leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u ook uw gewijzigde asielrelaas op geen enkele manier geloofwaardig maakt.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uit de foto's van buitenlandse militairen en Afghanen kan allerm minst opgemaakt worden dat een van de betrokkenen uw broer zou zijn. De foto waarop u met uw broers en moeder zou te zien zijn, levert geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen of voor de familiale band tussen de personen die op deze foto te zien zijn. De usb-stick met daarop een propaganda-filmpje van de Taliban waarin lovend wordt gedaan over de gesneuvelde S.(...), bewijst nog niet dat deze persoon familie van u was en dat u problemen met hem kende. Een medisch attest beschrijft de sporen van twee letsels die u heeft opgelopen en stelt dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die tot de letsels geleid hebben overeenkomen met de aard van de littekens. Het attest vermeldt evenwel terecht dat het niet mogelijk is om vast te stellen dat de letsels door de beschreven gewelddaden veroorzaakt werden, waardoor het attest bewijskracht mist. Een ander attest waarmee u medische problemen wilt aantonen, meldt dat u in Duitsland in een ziekenhuis werd opgenomen omdat u leed aan acute drugsintoxicatie. In de brief schrijft uw leerkracht dat ze u af en toe van onderdak voorziet. Dit stuk heeft geen uitstaans met uw asielaanvraag.

Voorts heeft u tijdens het gehoor voor het CGVS enkele medisch-psychologische verslagen en attesten neergelegd. Het attest van Medimmigrant maakt melding van het feit dat u psychische problemen heeft, kwetsbaar bent alsook getekend door de vele jaren die u in erbarmelijke omstandigheden heeft doorgebracht. Hoewel het CGVS begrip toont voor uw mentale moeilijkheden, dient te worden opgemerkt dat dergelijk attest nog geen verklaring biedt voor de opeenvolging van flagrante tegenstrijdigheden in uw relaas. Het attest van de organisatie Ulysse werd opgemaakt op 8 maart 2016 en maakt melding van slapeloosheid, concentratie- en geheugenproblemen, PTSS en depressiviteit. De attesten van een psychologe van het opvangcentrum vermelden "ernstige symptomen te kaderen binnen een PTSS naar aanleiding van persoonlijke doodsbedreigingen vanwege zijn origine". Wat er met dat laatste bedoeld wordt, is niet duidelijk. De psychologe merkte nog op dat u in het verleden spijtig genoeg verklaringen aflegde waarvan u hoorde van anderen dat u hiermee meer kans zou maken op een verblijfsvergunning, waarbij zij het nog heeft over uw "zwakke persoonlijkheidsstructuur" en het feit dat u blijkbaar makkelijk beïnvloedbaar bent. De psychologe vraagt "in dit dossier de tegenstrijdigheden te plaatsen binnen uw zwaar onveiligheids- en wanhoopsgevoel gekoppeld aan uw PTSS problematiek en persoonlijkheidsstructuur". De frappante ongerijmdheden en tegenstrijdigheden omtrent essentiële elementen in uw relaas kunnen evenwel bezwaarlijk worden toegeschreven en verklaard door uw posttraumatische stressstoornis. Psychische problemen en een makkelijke beïnvloedbaarheid bieden bovendien geen verschooning voor het tijdens uw tweede asielaanvraag afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en het verzwijgen of geheel anders voorstellen van uw eerdere verblijfplaatsen, uw familiale situatie en uw "werkelijke" problemen.

In een vervolgverslag van 31 januari 2017, daags voor het gehoor voor het CGVS, komt de psychologe tot de conclusie dat u gezien uw complexe PTSS problematiek niet in staat kan worden geacht om op een coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het CGVS merkt op dat ook dit attest geen ander licht werpt op bovenstaande inschatting van uw asielmotieven. Rekening houdend met de inhoud van de verslagen dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor in staat bent gebleken om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Bij het begin van het gehoor werd u door het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was om het gehoor te doen. U antwoordde daarop bevestigend, gaf ook aan het belang van het gehoor te onderkennen en verklaarde dat u uw relaas wenste uiteen te zetten (CGVS, p.2). Het CGVS merkte vervolgens uitdrukkelijk op dat u in geval

van eventuele moeilijkheden steeds een onderbreking van het gehoor kon vragen (CGVS, p.3). Het CGVS stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat u tijdens het gehoor antwoord gaf op de gestelde vragen en daarbij op geen enkel moment melding maakte van enig probleem. Er is geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. De neergelegde attesten zijn dan ook niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen en werpen geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name “*De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (Dienst Vreemdelingenzaken)*”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, de motiveringsplicht zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten in het kader van onderhavige asielaanvraag diverse tegenstrijdige en ongeloofwaardig verklaringen te hebben afgelegd, werpt verzoeker op dat hij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen. Hij verwijst in dit verband naar en citeert uit de aanvullende nota die door zijn raadvrouw werd ingediend in de beroepsprocedure tegen de eerste beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde medisch-psychologische verslagen en attesten, en de door hem bijgebrachte brieven van een medewerkster van de vzw Medimmigrant en van zijn lerares Frans. Gelet op deze door hem voorgelegde documenten acht verzoeker het hoogst opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet nodig heeft geacht om het standpunt van een arts in te winnen wat betreft zijn mentale gezondheidstoestand. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zijn mentale kwetsbaarheid erkent, doch het niet nodig acht om hierover verdere inlichtingen in te winnen. Nochtans wordt in de bestreden beslissing nergens vermeld dat de *protection officer* arts of psycholoog zou zijn en hierdoor aldus een professioneel advies zou kunnen geven over zijn mentale gezondheidstoestand. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines* waarin onder meer wordt gesteld dat wanneer de onderzoeker wordt geconfronteerd met een asielzoeker die mentale of affectieve stoornissen vertoont, in de mate van het mogelijke het gespecialiseerd advies van een arts moet worden ingewonnen. *In casu* is dit niet gebeurd en het enige objectief element in het dossier betreft het verslag van een psychologe die stelt dat hij niet in staat is om een coherent relaas te produceren omwille van een posttraumatische stressstoornis, verslag welk echter zonder verklaring van tafel wordt geveegd, aldus verzoeker, die niet inziet hoe de persoonlijke mening van de *protection officer* over zijn bekwaamheid om een coherent relaas uiteen te zetten kan primeren op het attest van de psychologe die hem al maanden opvolgt. Verzoeker is ook de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal het gezag van gewijsde van hoger vermeld arrest nr. 180 417 van 9 januari 2017, waarin werd geoordeeld dat “*de verklaringen van verzoekende partij, en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden, moeten worden beoordeeld in het licht van haar psychologische problemen*”, heeft geschonden door de voorgelegde psychologische attesten van tafel te vegen door eigennuttig te stellen dat deze de tegenstrijdigheden in zijn relaas niet kunnen verklaren. Dit arrest eiste immers dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas zouden worden beoordeeld in het licht van zijn psychologische problemen, hetgeen niet is geschied daar het Commissariaat-generaal van mening is dat hij perfect in staat is om een coherent relaas uiteen te zetten, wat echter overduidelijk niet het geval is. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betoogt verzoeker nog dat, gelet op de inhoud van de voorgelegde attesten, zijn psychologische kwetsbaarheid vaststond en zijn verklaringen in dit licht dienden te worden beoordeeld, en dat hem op zijn minst het voordeel van de twijfel moest worden verleend.

Daarnaast laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten zijn specifieke situatie in geval van terugkeer te onderzoeken. Verzoeker laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf van acht jaar in België een terugkeerder met ernstige psychologische problemen zou zijn, wat hem tot minstens twee specifieke sociale groepen doet behoren.

Hij licht vooreerst toe dat hij zou moeten terugkeren naar een IDP-settlement daar hij geen netwerk meer heeft in Afghanistan. Zijn enige overblijvende familieleden in Afghanistan, namelijk zijn oom en zijn neven, behoren immers tot de Taliban. Hij citeert uit diverse recente mensenrechtenrapporten over de situatie van terugkeerders en IDP's in Afghanistan en besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat hij in Afghanistan in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat de Afghaanse overheid alsook Human Rights Watch zich verzetten tegen repatriëring naar Afghanistan. Ook verwijst hij naar het SIGAR-rapport van het Amerikaanse leger, waarin de economische gevolgen van de terugtrekking van de internationale troepenmacht worden beschreven. Verzoeker benadrukt dat hij amper naar school is geweest, geen werkervaring heeft en niet beschikt over een netwerk in Afghanistan. Hij zal dus naar eigen zeggen volledig aan zijn lot overgelaten moeten overleven in bijzonder moeilijke omstandigheden, zonder reële kansen om in een eigen onderhoud te voorzien. In deze situatie in het volgens verzoeker ook vrijwel zeker dat hij niet de noodzakelijke zorgen zal krijgen en niet zal behandeld worden voor zijn medische en psychologische problemen. Elk van deze factoren, alsook de combinatie ervan, maakt volgens verzoeker een onmenselijke behandeling uit.

Daarnaast wijst verzoeker er andermaal op dat hij ernstige mentale problemen heeft, zoals geheugenproblemen en algemene verwardheid. Hij vergeet dingen, heeft problemen met het korte termijngeheugen, heeft angstaanvallen en nachtmerries en lijdt aan een post-traumatische stressstoornis. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar een UNHCR-rapport van 2016 dat hij als persoon met psychologische stoornissen behoort tot een groep van kwetsbare personen en dat hij in Afghanistan geen menswaardig leven kan uitbouwen. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek te hebben verricht naar de situatie van de specifieke sociale groep van personen met mentale stoornissen in Afghanistan en dat bij het nemen van de bestreden beslissing aldus geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker vooreerst vast dat niet langer wordt betwist dat hij afkomstig is uit Paghman, provincie Kaboel. Verzoeker is het echter niet eens met de analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel verricht door het Commissariaat-generaal. Hij werpt op dat de situatie in Afghanistan heel volatiel is en citeert in dit verband uit het *"EASO Country of Origin Report: Afghanistan – Security Situation"* van januari 2016 en het *"Country Information and Guidance-rapport Afghanistan: Security and Humanitarian Situation"* van juli 2016, waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan steeds gevaarlijker wordt en dat het aantal burgerslachtoffers jaar na jaar blijft stijgen. Daarnaast verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien deze alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Kaboel waar hij zou aankomen in geval van een gedwongen verwijdering, en in Paghman van waar hij afkomstig is, kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet concluderen dat er geen risico zou bestaan voor zijn leven in geval van terugkeer naar Afghanistan, aldus verzoeker, die besluit dat er *in casu* geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar het risico op schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

3.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 5 mei 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een medisch-psychologisch verslag opgesteld door Dr. M. R., arts en professor aan de ULB, en mevr. B. V., klinisch psychologe dd. 20 april 2017.

3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Bij 's Raads arrest nr. 67 845 van 3 oktober 2011 werd verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat hij zijn voorgehouden afkomst uit Paghman niet aannemelijk maakte en hij geen zicht bood op zijn werkelijke identiteit, familiesituatie en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Zo werd er vastgesteld dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, zijn schoolcarrière, zijn beroepsactiviteit als landbouwer, zijn verblijf in landelijk gebied en zijn identiteitsdocumenten. Ook legde hij een taskara voor waarvan na onderzoek door de Federale Politie werd vastgesteld dat het een totale namaak betreft. Tevens bleek zijn kennis van de Afghaanse kalender, van de Afghaanse verkiezingen en van het Afghaanse geld ontoereikend. Tenslotte miste hij ook nog essentiële kennis over het district Paghman.

3.5.2. In het kader van onderhavige, derde asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij een tijdlang in Pakistan woonde en brengt hij een ander asielrelaas, waarbij hij aangeeft dat zijn probleem er niet uit bestond dat hij door schoolgenoten aangemaand werd de Taliban te vervoegen maar dat hij in werkelijkheid problemen heeft gekend met familieleden die lid bleken te zijn van de Taliban.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat Doutrepont waarin zijn nieuw relaas uit de doeken wordt gedaan, negen foto's waarop zijn broer M. te zien is tijdens zijn werkzaamheden voor de Amerikanen, een getuigenis van zijn lerares Frans, een medisch attest van een kliniek in Duitsland, een attest van een huisarts in verband met enkele littekens, een attest van diezelfde arts die psychologische bijstand vraagt voor verzoeker, een brief van een psychologe van de organisatie Ulysse, twee verslagen die door een psychologe van Fedasil werden opgesteld, twee brieven van een medewerkster van de vzw Medimmigrant, een foto van verzoeker als kind met zijn moeder en broers, een usb-stick met een filmpje over de dood van zijn neef S. en een medisch-psychologisch verslag opgesteld door Dr. M. R., arts en professor aan de ULB, en mevr. B. V., klinisch psychologe dd. 20 april 2017.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de*

asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.5.3. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal de afkomst van verzoeker uit Paghman niet langer uitsluit. In de bestreden beslissing wordt immers uiteengezet: *“(…) Naar aanleiding van uw huidige en derde asielaanvraag herhaalt u dat u van Paghman afkomstig bent. Echter, u wijzigt uw eerdere verklaringen en stelt dat u op zeven- of achtjarige leeftijd Afghanistan verliet en gedurende een aantal jaar in een vluchtelingenkamp in Pakistan ging wonen. Na de presidentsverkiezingen waarbij Karzai verkozen geraakte, keerde u in 2005 naar Paghman terug (CGVS, p.5). U zou er nog twee of drie jaar verblijven alvorens Afghanistan opnieuw te verlaten. Hoewel u bij uw derde asielaanvraag bij de DVZ nog geen melding maakte van uw verblijf in Pakistan (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 29 maart 2016) en u geen enkel document neerlegt dat uw verblijf in Pakistan zou kunnen staven, acht het CGVS het mogelijk dat de vele hiaten in uw kennis over tal van zaken mogelijks mede te verklaren zijn door een verblijf in Pakistan. Dat u van 2005 tot 2008 in Paghman verbleef, kan bijgevolg niet worden uitgesloten.”*

Verzoeker wijzigt in het kader van onderhavige asielaanvraag zijn relaas en legt nieuwe verklaringen af omtrent zijn familiale situatie en de problemen die hij in Paghman zou hebben gekend. Dat verzoeker op zeer jonge leeftijd aankwam in België en er de slechte raad kreeg te vertellen dat hij altijd in Afghanistan had geleefd, kan aldus geenszins worden aanvaard als vergoelijking voor het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Dit klemmt des te meer gezien bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd benadrukt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekommen.”* (zie vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Ook het feit dat verzoeker thans met psychische problemen te kampen heeft en makkelijk te beïnvloeden zou zijn, biedt geen verschoning voor het tijdens zijn tweede asielaanvraag afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, dit door tal van uitermate belangrijke elementen in het kader van zijn asielrelaas, zoals onder andere zijn eerdere verblijfplaatsen, familiale situatie en ‘werkelijke’ problemen, bewust te verzwijgen of geheel anders voor te stellen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag op geen enkel ogenblik gewag heeft

gemaakt van psychische problemen en uit de door hem bijgebrachte medisch-psychologische verslagen en attesten kan worden afgeleid dat deze problemen zich pas hebben ontwikkeld nadat verzoeker in de steek werd gelaten door zijn oudere broer, waarna hij op straat moest overleven, en een poging om zich bij zijn zus in Duitsland te vestigen mislukte.

De vaststelling dat verzoeker in het verleden een flagrant gebrek aan medewerking aan de dag heeft gelegd door tijdens zijn vorige, tweede asielaanvraag bewust de beweerde 'ware toedracht' van zijn eerdere verblijfplaatsen, familiale situatie en vervolgingsproblemen te verhullen en op een leugenachtige en bedrieglijke wijze anders voor te stellen, doet evenwel niets af aan het feit dat hij actueel te kampen heeft met ernstige mentale problemen, hetgeen in de bestreden beslissing overigens niet wordt betwist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is evenwel van oordeel dat een posttraumatische stressstoornis geen verklaring kan bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in verzoekers gewijzigde asielaanvraag, een oordeel die door de Raad niet kan worden bijgetreden. De Raad leest in de door verzoeker neergelegde medisch-psychologische verslagen en attesten onder meer dat verzoeker ernstige symptomen (zware nachtmerries, herbelevingen, aandachts- en focusproblemen in zijn spreken, vermijding van herinneringen, zware onrust en existentiële angsten om nergens meer terecht te kunnen met daaraan gekoppelde wanhoop) vertoont die kaders binnen een PTSS (posttraumatische stressstoornis), dat verzoeker gezien zijn complexe PTSS problematiek niet in staat is om op een coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat zijn extreme psychologische kwetsbaarheid, in het bijzonder in stresserende situaties die aan het verleden herinneren, hem in een extreme moeilijkheid plaatst om zijn herinneringen te verzamelen en om ze op een gestructureerde en coherente wijze te uiten. De Raad is dan ook van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem heeft verhinderd om tijdens de gehoren volledige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Gelet op voormelde bevindingen betreffende verzoekers geestelijke gezondheid en de wijze waarop dit zijn verklaringen kan hebben beïnvloed, acht de Raad zich dan ook niet in staat om te oordelen of dan wel en in welke mate zijn gewijzigde asielmotieven geloofwaardig kunnen worden geacht en of hij aldus op afdoende wijze een gegronde vrees voor vervolging zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

De beslissing van de commissaris-generaal dd 19 mei 2003 inzake verzoekers broer doet voorts geen afbreuk aan het voorgaande. Daaruit kan wel afgeleid worden dat ten aanzien van de broer van verzoeker geen twijfel was omtrent zijn afkomst uit Afghanistan en het district Paghman.

3.5.4. Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden betwist dat verzoeker door zijn ernstige psychische problemen een uiterst kwetsbaar profiel heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van

regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Gelet op verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan, waaronder de in het verzoekschrift aangehaalde rapporten omtrent de situatie van terugkeerders in Afghanistan, is de Raad van oordeel dat *in casu* verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om in menonwaardige omstandigheden te zullen terechtkomen en dat er aldus zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS